

آینه

انتقادات دیر هنگام

● رئیس‌جمهور روحانی در جمع مدیران ارشد دولت تدبیر و امید با انتقاداتی نسبتاً تند و بی‌سابقه، نزدیک‌ترین همکاران خود را به نحوی غیرقابل‌منظره مورد عتاب قرار داد و نکاتی را که به نظر می‌رسد مدت‌هاست ذهن وی را آزرده کرده، یادآور شد.

وی از همکاریاش و برخی مدیران دولتی گلایه کرد که چرا «روزه سکوت» گرفته‌اند و از عملکرد دولت دفاع نمی‌کنند و از بیان حقایق طفره می‌روند. وی حتی پرسید از چه کسی می‌ترسید؟ سکوت مسئولان، عدم دفاع مناسب و جانانه و کمابیش بی‌تفاوتی آنان در قبال مجموعه ناقح به دولت، واقعا جای گلایه و حتی اعتراض دارد. مسئولی که بر کرسی مسئولیت نشسته و اهرم‌های اجرایی مورد انتظار در اختیارش قرار گرفته، چرا نباید پیچیدگی‌ها و ظرافت‌های کار به همراه نارسایی‌ها و موانع راه را برای مردم توضیح دهد و از آنها استمداد کند و یا حداقل، آنها را بهتر همراه سازد؟

موضوع مهم‌تر به ساختار دولت بازمی‌گردد. از حق نباید گذشت که دولت در بخش‌های مربوط به امور اقتصادی و رسانه‌ای دچار ضعف‌های جدی است. کاملاً بعید به نظر می‌رسد که حتی با این دست انتقادات در هشتاد بتوان تغییر جدی، موثر و متناسب با نیازهای امروز کشور و دولت را سامان داد. یک نکته اساسی در این مقوله، تردید یا موانعی هستند که در تغییر برخی افراد و مجموعه‌ها وجود دارند. واقعیت این است که هنوز هم بدنه اصلی دولت با «چینش احمدی‌نژادی» ادامه کار می‌دهد و دقیقاً از همین نقطه، ضربه‌های سنگین و غیرقابل‌تصورى در دریافت می‌کند. هنوز هم آن آقا «عرضه» دریافت می‌کند و بر روی آن دستور می‌دهد و درون ساختار دولت، امر و نهی می‌کند و اتفاقاً مؤثر هم می‌افتد! با چنین بلبیشویی باید از همان ابتدا مقابله می‌شد و راه بر این قبیل رفتارهای غیراصولی که نشانه «دولت در دولت» است، بسته می‌شد…

رئیس‌جمهور روحانی گویا هنوز هم اصرار دارد که با حرف و تشر، کارها به سرانجام مطلوبی برسد. طبعاً انتقاد اصلی به خود ایشان وارد است که همچنان پیامدهای استمرار حاکمیت چنین احمدی‌نژادی بر ساختار دولت را می‌بیند ولی فقط به اطرافیانش تشر می‌زند و گویا منتظر معجزه‌ای از درون همین قشرا است! هنوز هم دیر نشده، ترمیم کابینه، تجدیدنظر در فهرست اطرافیان، تجدیدنظر در روند تصمیم‌گیری‌ها می‌تواند راهکار بهتری را در پیش روی دولت تدبیر و امید قرار دهد.

خدا هم راضی نیست!

● تناقض‌های واضح موجود در مسیر حسن روحانی اما به ما می‌گوید صاحب آن عصای کدایی هم دیگر بعد است بتواند فریب‌های خود را تکرار کند. روحانی به‌طور مشخص مشغول انجام تمام کارهایی است که پیش از این انجام آن را نگوئش کرده و صدالبته مشغول انجام‌دادن تمام کارهایی است که برای انجام آن به مردم تعهد سپرده است! دلیل چنین رویدادی هم واضح است. دولت روحانی از ابتدای تولدش در سال ۹۲، بنای خود را بر حرف‌رمانی در تمام حوزه‌ها گذاشت. نتیجه هم آن شد که مردم پس از چندی فکر کردند جناب رئیس‌جمهور اساساً از افعال معکوس استفاده کرده است! روحانی گفت عزت را به پاسپورت ایرانی بازمی‌گردانم، دیدیم چه شد. گفت ارزش را به پول‌مان بازمی‌گردانم، حالا پای دوربانی‌های زیر فرش خانه‌مان هم روی پوست خربزه است! گفتند رونق اقتصادی ایجاد می‌شود و بانک‌های اروپایی برای کار با ما صف می‌کشند، حالا شخص قهرمان دیپلماسی‌شان هم می‌گوید: «ما هنوز نمی‌توانیم در انگلستان یک حساب بانکی باز کنیم!» خلاصه! یادآوری این مثال‌ها، حساب مثنوی هفتادمن کاغذ است و من نمی‌خواهم سران را درد بیاورم. جناب رئیس‌جمهور اما اخیراً حرف مهم و جدیدی خطاب به مدیران ارشد اجرائی کشور زده است:روحانی گفته است: «باید باورمان باشد که کشور، اداره‌اش و مدیریتش بر عهده و از آن ملت است و ما باید باورمان شود که چیزی بالاتر از نوکری ملت نداریم. ما بالاتر از این نیست که خادمی برای مردم باشیم و اگر کسی خودش را بالاتر از خادمی می‌داند، پس معاینش حکومت اسلامی نیست و حتی مفهوم مردم‌سالاری دینی را لمس و حس نکرده است». روحانی پیش از این و در مهرماه ۹۱ اما گفته بود: «مردم دلار نمی‌خواهند، صداقت و برنامه می‌خواهند. ما نیاز به نوکر نداریم، نیاز به مدیر داریم». وی در همان تاریخ و در بخش دیگری از سخنرانی خود گفته بود: «مردم از اینکه فقط حرف می‌شنوند خسته شده‌اند. مردم از اینکه یک عده می‌آیند فقط یک‌طرفه سخن می‌گویند و به مسائل دیگر که مهم هم هست اشاره نمی‌کنند، خسته شده‌اند. مردم از آنهایی که می‌آیند آمارهای دقیقی ارائه نمی‌دهند خسته شده‌اند». واقعا چقدر حرف‌های خوبی! شما را نمی‌دانم اما من فکر می‌کنم چقدر خوب می‌شد برخی فقط حرف می‌زدند و ما با آنها بی‌دول هم می‌دادیم ولی برای تصاحب مسئولیت اجرایی اینقدر خودشان را به زحمت نمی‌انداختند. باور کنید خدا هم راضی نیست!

politics@sharghdaily.ir

شرق، ژنپ اسماعیلی: یک قرن هم که بگذرد، تاریخ به شکلی دیگر تکرار می‌شود؛ روزگاری ارمنه، روزگاری کردها و… ۱۰۳ سال از کشتار جمعی ارمنه به دست دولت عثمانی می‌گذرد و هنوز ایسن طیف در ۲۴ آوریل در نقاط ارمنی‌نشین دور هم جمع می‌شوند تا به دولت ترکیه یادآوری کنند که تاریخ کتمان نمی‌شود. ۲۴ آوریل (چهارم اردیبهشت) هرساله یادآور یک حادثه تلخ سیاسی در تاریخ است؛ کشتار یک‌وینیمیلیون ارمنی از زن، مرد و کودک و آوارگی این جمعیت آن‌سان که بخشی در جلفای اصفهان، بخشی در حلب سوریه، کمپی در عراق، یا در تیم‌خانه آشیانه پرنده‌ها در شهر جیل لبنان که مادر مایریک نوانستار راه پندازد و بخشی در دیگر کشورهای همسایه پراکنده شدند. اتفاقی که با دستگیری و اعدام هزارو ۲۵۰ نفر از روشنفکران، نویسندگان، موسیقی‌دانان، متفکران و سیاستمداران ارمنی در شب ۲۳ آوریل در سال ۱۹۱۵ در استانبول آغاز شد؛ اتفاقی که بعدها به کشتار مردم عادی ارمنی رسید. حالا ارمنیان در جای‌جای ترکیه فعلی، از میدان تقسیم تا آناتولی شرقی، خاطراتی دارند از روزگاری که کودکان ارمنی در کانون خانواده می‌زیستند نه در اردوگاه، نان داغ می‌خوردند نه گرسنگی و….

چشم‌بستن تاریخ

عصر یکشنبه در باشگاه فرهنگی – ورزشی آرارات، ارمنه دور هم جمع شدند تا صدوسومین سالگرد نسل‌کشی ارمنیان به دست دولت عثمانی را گرامی بدارند. یاد و خاطره کسانی که شاید جد مادری یا پدری کسانی بودند که در همین سالن در باشگاه ارمنی آرارات نشسته بودند؛ باشگاهی حوالی اتوبان کردستان و خیابان رشید یاسمی. باران پرشدت بهاری رسیدن میهمانان و آغاز مراسم را به تأخیر انداخته است، اما بر حرف اصلی نشست خللی وارد نشده است. آنها در تاریخی که گذشته، متوقف نمانده‌اند؛ اما از دولت فعلی ترکیه انتظار دارند وقوع کشتار یک‌وینیمیلیون ارمنی به دست دولت وقت امپراتوری عثمانی (حکومت ترکان جوان) در فاصله سال‌های جنگ جهانی اول (۱۹۱۵ تا ۱۹۱۷) را به رسمیت بشناسند و ضمن عذرخواهی از این حادثه، غرامت آن را بپردازند. شاید گره ماجرا همین نکته به نظر برسد؛ عذرخواهی دولت فعلی از منظر حقوق بین‌الملل به معنی پذیرش آن است و به‌مراتب بحث پرداخت غرامت

نیز مطرح می‌شود؛ اما ترک‌ها معتقدند این نسل‌کشی نبوده و از تبعات کنترل‌نشده جنگ بوده است؛ علاوه بر آن، آنها آمار ارمنیان کشته‌شده را نیز به این میزان اعلام نمی‌کنند. شاید بیراه نباشد اگر از این گذر تاریخی بگذریم و در دوران معاصر به این حادثه نگاه کنیم. آیا اساسا دولت فعلی ترکیه سیاستی غیر از سیاست پیشینیان خود دنبال می‌کند؟ نگاهی به تسویه‌حساب قومی آنکارا با کردهای عفرین در سوریه، نتیجه دیگری نشان می‌دهد؛ همان‌طور که در جلسه یادبود روز یکشنبه نیز به این نکته اذعان شد. دولت ترکیه به بهانه آنچه دغدغه‌های مرزی می‌نامد، در ماه‌های گذشته در کاتون کردی عفرین سوریه دست به اقدام نظامی زد؛ درحالی‌که ایران، ترکیه و روسیه در میز

مذاکره آستانه مشغول رازنی

درباره صلح در سوریه هستند. به گمان بسیاری از تحلیلگران، عملیات نظامی ترکیه در عفرین، تسویه‌حساب سیاسی آنکارا با کردها بوده است.

۴۰ سال یادبود تهران

تاکنون ۳۰ کشور ایسن‌کشی را به رسمیت شناخته و آن را محکوم کرده‌اند. اگرچه ایران جزء آنها نیست؛ اما ۴۰ سال است در تهران روز ۲۴ آوریل مراسم یادبود این نسل‌کشی برگزار می‌شود؛ مانند ۱۰۳ کشور جهان که اغلب ارمنیان

پراکنده‌شده در آنها ساکن هستند. ۱۰ سال است که مراسمی نیز برای فارسی‌زبانان تهران برگزار می‌شود. به نظر می‌رسد روابط همسایگی و پیچیدگی‌های عرصه سیاست و ژئوپلیتیک منطقه، موجب شده ایران در به‌رسمیت‌شناختن این موضوع سکوت کند.باین‌حال، ۱۴ سال پیش (سال ۲۰۰۴) رئیس دولت اصلاحات با حضور در بنای یادمان کشته‌شدگان نسل‌کشی ارمنیان در ارمنستان، تاج گلی اهدا و ادای احترام کرد؛ اقدامی که از سوی هیچ‌کدام از دو رئیس دولت بعد از او تکرار نشد.

نامالیمات بین ایران و ترکیه

سفیر ارمنستان در ایران که میهمان برنامه یادبود است، به همین ماجرا اشاره می‌کند و می‌گوید: «دولت‌هایی را که نسل‌کشی را قبول کردند یا نکردند،

سیاست

تکرار تاریخ از ارمنیان تا کردها

۱۰۳ سال از کشتار ارمنیان در ترکیه گذشت

به دو دسته تقسیم نمی‌کنیم؛ چراکه روابط بین‌الملل عرصه دشواری است که شاخص‌های خاصی دارد و طبق آن باید عمل کرد. روابط ایران و ارمنستان در سطح بسیار بالایی است و این روابط برای ما اهمیت خاصی دارد. به‌عنوان دیپلمات نمی‌توانم نامالیماتی را که در روابط ایران و ترکیه وجود دارد، درک کنم و نمی‌توانم تکویم که ایران به‌عنوان قدرت سیاسی و تأثیرگذار در منطقه و جهان، در مسئله قریوغ‌ای یک عامل بازدارنده بوده است».تومانیان ادامه داد: «از نظر بین‌المللی ارمنستان تبدیل به مبارزه با نسل‌کشی شده است و در مجمع عمومی سازمان ملل به ابتکار ارمنستان این مسئله بررسی شده است. این سیاست‌ها زمانی به اقدام نظامی زد؛ درحالی‌که ایران، ترکیه و روسیه در میز

نکته

سفیر ارمنستان: دولت‌هایی را که نسل‌کشی را قبول کردند یا نکردند، به دو دسته تقسیم نمی‌کنیم؛ چراکه روابط بین‌الملل عرصه دشواری است که شاخص‌های خاصی دارد و طبق آن باید عمل کرد

چیزی که نقش‌آفرینان امروز جهانی انجام می‌دهند، این است که خطر نسل‌کشی هنوز وجود دارد و باید با دقت زیادی با آن برخورد کرد.

یک‌روش سیستماتیک

محمدرضا عظیمی، حقوق‌دان، وکیل دادگستری و استاد دانشگاه نیز یکی دیگر از سخنران‌های این مراسم بوده که علاوه بر اظهارات حقوقی با زبان شعر نیز این ماجرا را روایت می‌کند: «به قول فریدون مشیری: دستِ خون‌آلود را در پیش چشم خلق پنهان می‌کنند! او به حکومت ترکیه طعنه می‌زند و می‌گوید: «به‌رسمیت‌شناختن این «نسل‌کشی» از طرف میراث‌داران عثمانی و تقلیل تحریف‌آمیز آن به یک «تراژدی بزرگ» که حاکی از سویه سیستماتیک دولت عثمانی برای کشتار

ارمنیان نبوده است، البته تاریخ تارک این کشتار جمعی را تغییر نمی‌دهد و آبرویی برای منکران بازخريد نمی‌کند؛ دولتی که برخلاف نظام حقوق بین‌الملل، از پذیرش مسئولیت و عذرخواهی رسمی بابت جنایات اسلاف خود و پرداخت غرامت به بازماندگان قربانیان ایا دارد و گزارش‌های مؤثق گزارشگران تاریخ در این خصوص را در حکم خیانت به هویت، تاریخ و تبار خود قلمداد می‌کند، البته که شجاعت اخلاقی و سیاسی ندارد».

مصادره‌اموال بازور قانون

ماجرای تلخ نسل‌کشی اما تنها به مهاجرت اجباری ارمنه، قتل و کشتار آنها محدود نشده است. غارت اموال این قومیت و مصادره کلیه اموال و املاک کشته‌شدگان و زانده‌شدگان، تصاحب کامل سرزمین ارمنستان غربی به وسیله دولت عثمانی نیز بخش دیگری از ماجراست. آن‌چنان که قوانینی برای مصادره اموال ارمنیان در روزنامه‌های رسمی کشور منتشر شد. در منابع ارمنی آمده است که طبق اسناد و مداراک مالی به‌جامانده از امپراتوری عثمانی ارمنیان در اقتصاد امپراتوری عثمانی ۶۹ تا ۸۰ درصد از منابع اقتصادی آن کشور را در اختیار داشته‌اند و در برخی منابع این عدد تا ۹۰ درصد نیز محاسبه شده است. اما اجرای «قانون اموال رهاشده ارمنیان» برعهده وزارتخانه‌ها و حاکمان ولایت قرار گرفت. مصادره اموال ارمنی‌ها در ترکیه در ۲۷ می ۱۹۱۵ میلادی شروع شد، تنها چند هفته پس از آغاز کوچ اجباری ارمنیان، مجلس عثمانی قانون مربوط به تبعیدیان را به قصد تصاحب دارایی‌های آنان تصویب کرد و کوشید تا به غارت دارایی‌های برجای‌مانده از ارمنیان، پس از تبعید، وجهه قانونی دهد.در برخی منابع آمده است «سال ۱۹۱۶ میلادی ارزش ۳۰ هزار کیلوگرم طلايی که دولت عثمانی در بانک رایش برلین سیرهدگاری کرد، برابر با پنج میلیون لیره ترک بود که حاصل مصادره سپرده‌های ارمنیان و عملکرد کمیته مصادره اموال مناطق ارمنی‌نشین بود».ترک‌ها بر این جریان آنچنان پای فشردند که حتی اماکن فرهنگی و مذهبی ارمنیان را با تخریب کردند یا تغییر کاربری دادند یا آثار باستانی آنها را تخریب کردند.دولت ترکیه هیچ‌گاه به روزنامه‌نگاران و محققان مستقل اجازه دسترسی به اسناد تاریخی آن زمان یا بازدید از باقی‌مانده اماکن تاریخی متعلق به ارمنیان را نداده؛ آنچنان که به ارمنی‌ها اجازه بازگشت به سرزمین‌هایشان را نداده است.

ارمنیان بوده، پیذیریم و همچنین به موضوع تجارت در عثمانی که از دیرباز به دلیل وجود ارمنیان از دسترس یهودیان ترکیه خارج شده بود، نگاه ویژه داشته باشیم، می‌توان گفت که با انهدام ملت ارمنی رقیب شماره یک یهودی‌های ترکیه از میان برداشته می‌شد. باید توجه داشت که شخصیت‌های عثمانی و گروهِ اتحاد و ترقی و حتی حکومت بعدی یعنی کامیون یا یهودی بودند یا دونه‌ی ما به تشکیلات فراماسونری تعلق داشتند. دونه‌ما ه در انقلاب ۱۹۰۸ و قدرت‌گیری کمیته اتحاد و ترقی نقش فعالی داشتند. چند نفر از رهبران این کمیته ریشه‌های یهودی داشتند و از خانواده‌های دونه‌ی برخاسته بودند. انور پاشا، رهبر اصلی انقلاب ۱۹۰۸ که فرماندهی لشکرکشی به باب‌عالی و کودتا و خلع سلطان عبدالحمید را برعهده داشت از همین گروه بود. طلعت پاشا اصالتاً بلغار، از رهبران پان‌ترکیست اهل سالونیک، یهودی تبار، اما به اسلام گرویده و عضو فراماسونی ویریتاس در سالونیک بود. در سال ۱۹۰۹ پاشا که حدود یک سال ۱۹۱۷-۱۸ صدراعظم عثمانی بود، در سال ۱۹۰۹ به‌عنوان نخستین استاد اعظم شورای عالی تشکیلات فراماسونری استانبول برگزیده شد. اگر به آرشیو اداره مرکزی ژو موزور در واشگتن دی‌سی مراجعه شود، می‌توان نام طلعت و اسامی دیگر رهبران ترک‌های جوان را در آن یافت که از اعضای رسمی شورای عالی تشکیلات فراماسونری بودند. «پیر هپس»، نویسنده فرانسوی در کتاب خود با شواهد و دلایل بسیار ثابت می‌کند الحق که یهودیان عثمانی و صهیونیسم جهانی در این اعمال وحشیانه با آلمان‌ها و ترک‌های جوان همدست بوده و تعداد زیادی از کارگردانان نسل‌کشی ارمنیان از نژاد یهودی بوده‌اند. برای اثبات مطالبی که این نویسنده فرانسوی عنوان کرده، می‌توان به یک گزارش و سند جرمانه از سازمان جاسوسی و جاساوسوی روسیه تزاری که «اوخرا» نامیده و در مؤسسه هورر دانشگاه استنفورد کالیفرنیا نگهداری می‌شود، اشاره کرد. در این سند آمده است: اخیراً در باشگاه توری عثمان، بار دیگر جلساتی با شرکت نمایندگان حزب اتحاد و ترقی پان‌اسلامیست‌ها و یهودیان منعقد شده است. تعداد شرکت‌کنندگان در جلسه بیش از ۷۰۰ نفر بود و شخصیت‌هایی نظیر طلعت‌تینگ (پاشا)، بدری‌تینگ، سعیدتینگ، فکری‌تینگ، خیاری‌تینگ و تتی‌چند از یهودیان مانند ساموئل افندی از اداره امنیت و آبراهام‌تینگ از اداره شهرانی حضور داشتند. اما از طرف پان‌اسلامیست‌های روسیه، احمد آقاییف، «جلال قوخرخاوف»، «محمدتقی اف»، «ضیائی‌تینگ» و برادرشان اصلان بودند. در جلسه موزور نطق‌هایی علیه روسیه و مسیحیان ایراد کردند و به‌موجب تصمیماتی که اتخاذ شد، علیه تجاوز ارمنیان و یونانیان بایکوت اعلام شد و شب‌نامه‌هایی نیز منتشر شد. در پایان همین جلسه طلعت پاشا اعلام داشت که عثمانی با هرگونه کنترل اروپایی در آناتولی مخالف است. اگر اروپا از کنترل دست بردارد، آن‌وقت دولت ترکیه به اصلاحات دست خواهد زد. فعلاً کار دولت آماده‌کردن ارزش جهت عملیات جلسه‌ای با شرکت نمایندگان حزب اتحاد و تانیمز لندن در شماره تاریخ سوم مارس ۱۹۱۱ نقل‌قولی از «توفیق رضا» یکی از رهبران اتحاد و ترقی منتشر کرده است که او در جریان سخنرانی‌ای درباره مسئله یهودیان استانبول و در پاسخ به این پرسش: عثمانی خوب کیست، گفته است: عثمانی خوب می‌تواند یک صهیونیست باشد و من هم یک صهیونیست هستم و هدف صهیونیسم دوستی در سرزمین پدری است و هم‌زیستی ادیان مختلف، هدف صهیونیسم صلح است. نسل‌کشی به سبب آثار اندوه‌ها و زیان‌بار آن برای نسل‌های بعدی نه مشمول مرور زمان و نه پیرو اصل جاشینی دولت‌ها خارج از مسئولیت دولت‌هاست. به‌عبارت دیگر دولت‌های بعدی مسئول رفع آثار زیان‌بار مادی و معنوی حاصل از نسل‌کشی در قبال بازماندگان و نسل‌های بعدی هستند. در کنار نسل‌کشی فیزیکی که منجر به نابودی دوسوم جمعیت ارمنیان شد، مباحثی نیز از سوی ارمنیان و ارمنستان در دادگاه‌ها و مراجع بین‌المللی در حال پیگیری است که تحت عنوان پیامدهای حاصل از نسل‌کشی شناخته می‌شود.

ارمنیان بوده، پیذیریم و همچنین به موضوع تجارت در عثمانی که از دیرباز به دلیل وجود ارمنیان از دسترس یهودیان ترکیه خارج شده بود، نگاه ویژه داشته باشیم، می‌توان گفت که با انهدام ملت ارمنی رقیب شماره یک یهودی‌های ترکیه از میان برداشته می‌شد. باید توجه داشت که شخصیت‌های عثمانی و گروهِ اتحاد و ترقی و حتی حکومت بعدی یعنی کامیون یا یهودی بودند یا دونه‌ی ما به تشکیلات فراماسونری تعلق داشتند. دونه‌ما ه در انقلاب ۱۹۰۸ و قدرت‌گیری کمیته اتحاد و ترقی نقش فعالی داشتند. چند نفر از رهبران این کمیته ریشه‌های یهودی داشتند و از خانواده‌های دونه‌ی برخاسته بودند. انور پاشا، رهبر اصلی انقلاب ۱۹۰۸ که فرماندهی لشکرکشی به باب‌عالی و کودتا و خلع سلطان عبدالحمید را برعهده داشت از همین گروه بود. طلعت پاشا اصالتاً بلغار، از رهبران پان‌ترکیست اهل سالونیک، یهودی تبار، اما به اسلام گرویده و عضو فراماسونی ویریتاس در سالونیک بود. در سال ۱۹۰۹ پاشا که حدود یک سال ۱۹۱۷-۱۸ صدراعظم عثمانی بود، در سال ۱۹۰۹ به‌عنوان نخستین استاد اعظم شورای عالی تشکیلات فراماسونری استانبول برگزیده شد. اگر به آرشیو اداره مرکزی ژو موزور در واشگتن دی‌سی مراجعه شود، می‌توان نام طلعت و اسامی دیگر رهبران ترک‌های جوان را در آن یافت که از اعضای رسمی شورای عالی تشکیلات فراماسونری بودند. «پیر هپس»، نویسنده فرانسوی در کتاب خود با شواهد و دلایل بسیار ثابت می‌کند الحق که یهودیان عثمانی و صهیونیسم جهانی در این اعمال وحشیانه با آلمان‌ها و ترک‌های جوان همدست بوده و تعداد زیادی از کارگردانان نسل‌کشی ارمنیان از نژاد یهودی بوده‌اند. برای اثبات مطالبی که این نویسنده فرانسوی عنوان کرده، می‌توان به یک گزارش و سند جرمانه از سازمان جاسوسی و جاساوسوی روسیه تزاری که «اوخرا» نامیده و در مؤسسه هورر دانشگاه استنفورد کالیفرنیا نگهداری می‌شود، اشاره کرد. در این سند آمده است: اخیراً در باشگاه توری عثمان، بار دیگر جلساتی با شرکت نمایندگان حزب اتحاد و ترقی پان‌اسلامیست‌ها و یهودیان منعقد شده است. تعداد شرکت‌کنندگان در جلسه بیش از ۷۰۰ نفر بود و شخصیت‌هایی نظیر طلعت‌تینگ (پاشا)، بدری‌تینگ، سعیدتینگ، فکری‌تینگ، خیاری‌تینگ و تتی‌چند از یهودیان مانند ساموئل افندی از اداره امنیت و آبراهام‌تینگ از اداره شهرانی حضور داشتند. اما از طرف پان‌اسلامیست‌های روسیه، احمد آقاییف، «جلال قوخرخاوف»، «محمدتقی اف»، «ضیائی‌تینگ» و برادرشان اصلان بودند. در جلسه موزور نطق‌هایی علیه روسیه و مسیحیان ایراد کردند و به‌موجب تصمیماتی که اتخاذ شد، علیه تجاوز ارمنیان و یونانیان بایکوت اعلام شد و شب‌نامه‌هایی نیز منتشر شد. در پایان همین جلسه طلعت پاشا اعلام داشت که عثمانی با هرگونه کنترل اروپایی در آناتولی مخالف است. اگر اروپا از کنترل دست بردارد، آن‌وقت دولت ترکیه به اصلاحات دست خواهد زد. فعلاً کار دولت آماده‌کردن ارزش جهت عملیات جلسه‌ای با شرکت نمایندگان حزب اتحاد و تانیمز لندن در شماره تاریخ سوم مارس ۱۹۱۱ نقل‌قولی از «توفیق رضا» یکی از رهبران اتحاد و ترقی منتشر کرده است که او در جریان سخنرانی‌ای درباره مسئله یهودیان استانبول و در پاسخ به این پرسش: عثمانی خوب کیست، گفته است: عثمانی خوب می‌تواند یک صهیونیست باشد و من هم یک صهیونیست هستم و هدف صهیونیسم دوستی در سرزمین پدری است و هم‌زیستی ادیان مختلف، هدف صهیونیسم صلح است. نسل‌کشی به سبب آثار اندوه‌ها و زیان‌بار آن برای نسل‌های بعدی نه مشمول مرور زمان و نه پیرو اصل جاشینی دولت‌ها خارج از مسئولیت دولت‌هاست. به‌عبارت دیگر دولت‌های بعدی مسئول رفع آثار زیان‌بار مادی و معنوی حاصل از نسل‌کشی در قبال بازماندگان و نسل‌های بعدی هستند. در کنار نسل‌کشی فیزیکی که منجر به نابودی دوسوم جمعیت ارمنیان شد، مباحثی نیز از سوی ارمنیان و ارمنستان در دادگاه‌ها و مراجع بین‌المللی در حال پیگیری است که تحت عنوان پیامدهای حاصل از نسل‌کشی شناخته می‌شود.

ارمنیان نبوده است، البته تاریخ تارک این کشتار جمعی را تغییر نمی‌دهد و آبرویی برای منکران بازخريد نمی‌کند؛ دولتی که برخلاف نظام حقوق بین‌الملل، از پذیرش مسئولیت و عذرخواهی رسمی بابت جنایات اسلاف خود و پرداخت غرامت به بازماندگان قربانیان ایا دارد و گزارش‌های مؤثق گزارشگران تاریخ در این خصوص را در حکم خیانت به هویت، تاریخ و تبار خود قلمداد می‌کند، البته که شجاعت اخلاقی و سیاسی ندارد».

● **خبرآنلاین:** حجت‌الاسلام محسن مهاجرنیا، استاد حوزه و دانشگاه گفت: متأسفانه جریان‌های اصولگرا و اصلاح‌طلب همه هم و غمشان را گذاشته‌اند تا همدیگر را خنثی کنند و این به ضرر انقلاب است. کلیب‌هایی که با هزینه‌ها و منابع مالی مهم ساخته می‌شود، نشان می‌دهد که برخی از این طیف‌ها نسبت به مسائل مهم بی‌توجه هستند. او با اشاره به تحلیل‌های صورت‌گرفته نسبت به حمله آمریکا به سوریه تصریح کرد: تحلیل‌ها فوق‌العاده ضعیف، کم‌عمق و غیراستراتژیک بود که این نشان می‌دهد جریان اصولگرا و اصلاح‌طلب ما روی مسائل راهبردی متمرکز نیستند.

نسبت به امر به معروف و نهی از منکر بسیار بی‌توجه هستیم

مهاجرنیا در ادامه به راهبرد امر به معروف

و نهی از منکر اشاره کرد و گفت: ما نسبت به این فریضه بزرگ بسیار بی‌توجه هستیم. حقیقتا هم رفع تکلیف و فراموش‌شده است. برای چه قرآن با نگاه راهبردی می‌فرمایم شما بهترین امت هستید؛ برای آنکه راهبر راهبر کلانی به نام امر به معروف دارید. یعنی با این راهبرد شما جامعه‌تان را اصلاح و سالم‌سازی می‌کنید، آسیب‌ها را برطرف می‌کنید و حرکت می‌دهید. او افزود: بعضی‌ها فکر می‌کنند امر به معروف و نهی از منکر یک عامل بازدارنده است. درحالی‌که امر به معروف و نهی از منکر بزرگ‌ترین قانون حرکت‌دهنده الهی است و چهار ستون دین روی این قانون استوار است.

نگاه

محسن مهاجرنیا:

اصولگرایان و اصلاح‌طلبان یکدیگر را خنثی می‌کنند

● **خبرآنلاین:** حجت‌الاسلام محسن مهاجرنیا، استاد حوزه و دانشگاه گفت: متأسفانه جریان‌های اصولگرا و اصلاح‌طلب همه هم و غمشان را گذاشته‌اند تا همدیگر را خنثی کنند و این به ضرر انقلاب است. کلیب‌هایی که با هزینه‌ها و منابع مالی مهم ساخته می‌شود، نشان می‌دهد که برخی از این طیف‌ها نسبت به مسائل مهم بی‌توجه هستند.

او با اشاره به تحلیل‌های صورت‌گرفته نسبت به حمله آمریکا به سوریه تصریح کرد: تحلیل‌ها فوق‌العاده ضعیف، کم‌عمق و غیراستراتژیک بود که این نشان می‌دهد جریان اصولگرا و اصلاح‌طلب ما روی مسائل راهبردی متمرکز نیستند.

نسبت به امر به معروف و نهی از منکر بسیار بی‌توجه هستیم

مهاجرنیا در ادامه به راهبرد امر به معروف و نهی از منکر اشاره کرد و گفت: ما نسبت به این فریضه بزرگ بسیار بی‌توجه هستیم. حقیقتا هم رفع تکلیف و فراموش‌شده است. برای چه قرآن با نگاه راهبردی می‌فرمایم شما بهترین امت هستید؛ برای آنکه راهبر راهبر کلانی به نام امر به معروف دارید. یعنی با این راهبرد شما جامعه‌تان را اصلاح و سالم‌سازی می‌کنید، آسیب‌ها را برطرف می‌کنید و حرکت می‌دهید.

او افزود: بعضی‌ها فکر می‌کنند امر به معروف و نهی از منکر یک عامل بازدارنده است. درحالی‌که امر به معروف و نهی از منکر بزرگ‌ترین قانون حرکت‌دهنده الهی است و چهار ستون دین روی این قانون استوار است.

اصولگرا هشتم یعنی چه؟

استاد حوزه و دانشگاه دومین کارکرد این قانون را ایجاد، حفظ و گسترش ارزش‌ها دانست و افزود: شما می‌گویید اصولگرا هشتم، بگویید «اصولگرا هشتم» یعنی چه؟ یعنی چه کاری کنیم که اسم ما را اصولگرا بگذارند؟ او توضیح داد: ما اولاً باور داریم به همه اصول و ارزش‌های اسلام و ارزش‌هایی که انقلاب اسلامی برای ما ایجاد کرده است. ما به نظام ولایت فقیه باور داریم و عدالت، دین، معنویت و اخلاق، اصول ما هستند. کار امر به معروف و نهی از منکر هم این است که اینها را ایجاد و حفظ کرده و گسترش می‌دهد.

متأسفانه معروف‌ها کم‌رنگ و مبهم شده

او امر به معروف را مولد معروف دانست و اشاره به اینکه در جامعه ما متأسفانه معروف‌ها کم‌رنگ و مبهم و حتی در مواردی به منکر تبدیل شده است، اظهار کرد: چه کسی باید اینها را بازسازی، بازآفرینی، تولید، افزایش و شرح بدهد؟ حوزه علمیه، فقها، مجتهدین و علما؛ وظیفه اینها این است که در جامعه ارزش تولید کنند. عده‌ای موظف هستند آن را حفظ کنند و عده‌ای هم گسترش دهند. مهاجرنیا افزود: جریان اصولگرایی که مدعی حراست از اصول انقلاب اسلامی است، باید در خط مقدم راهبرد حفظ ارزش‌ها باشد. اصولگرایی فقط در ایام انتخابات شورای شهر و مجلس و ریاست‌جمهوری و… نیست؛ فقط سیاسی هم نیست. متأسفانه جریان اصولگرایی راهبرد اساسی اصلاح جامعه اسلامی یعنی امر به معروف و نهی از منکر را فراموش کرده است.

امر به معروف و نهی از منکر، ارشاد حاکمان جامعه است

او در ادامه به فلسفه جلوگیری از انحرافات و مفاصد و کنترل آسیب‌ها اشاره کرد و گفت: یکی از مهم‌ترین فلسفه‌های امر به معروف و نهی از منکر، نصیحت، ارشاد، نقد و خیرخواهی حاکمان جامعه است. چون یکی از چیزهایی که در روایات متعدد به ما می‌گوید «التنصیحه الائمةالمسلمین» است که امروز تعطیل شده است. او تاکید کرد: ما با همه مشکلاتمان، با همه گرفتاری‌های اقتصادی، هنوز در مقابل ابرقدرت‌ها ایستاده‌ایم. هنوز حرف اول ابرقدرت‌ها یعنی پنج کشور اول اروپا به اضافه آمریکا و اسرائیل، راجع به ماست. درست است که تهدید می‌کنند ولی برای ما فرصت است. یعنی ما هنوز قدرتمندیم، زنده‌ایم و فعال. ما هنوز در سطح ابرقدرت‌ها حضور و ظهور داریم. اینها فرصت‌هایی است که باید تقویت شوند و به مردم روحیه بدهند.

کسی که می‌خواهد بزرگی نکند، باید خرج کند
حجت‌الاسلام مهاجرنیا با اشاره به ضرب‌المثل عربی «کنیز الرماد» که به خانه پرهمیان و پرخرج اشاره دارد، گفت: کسی که می‌خواهد بزرگی کند، باید خرج کند. تعارف هم ندارد. شمایمی که می‌خواهید انقلاب صادر کنید، مقابل آمریکا و اسرائیل بایستید و برند مقابله با استکبار به اسم شما باشد. باید در مقابل طبق قانون اساسی از مستضعفین هم حمایت کنید؛ باید هزینه آن را هم بدهید.